

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Scud/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6014200147
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Segeč
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6014200147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Segeča a členov JUDr. Drahomíry Mikulajovej a JUDr. Jána Škvarku v právnej veci žalobcu: W. K., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Alžírsko, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s. r. o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície PZ Banská Bystrica, Štefánikovo nábrežie 7, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-7-001/2014-SK zo dňa 14.01.2014, takto

rozhodol:

I./ Krajský súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

II./ Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozhodnutím I. stupňového správneho orgánu Oddelenia cudzineckej polície PZ Žilina č. PPZ-HCP-BB7-936-014/2013-PP zo dňa 15.10.2013 bolo rozhodnuté tak, že štátnemu príslušníkovi Alžírka pánovi W. K., nar. XX.XX.XXXX, v súlade s ustanovením § 50 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, sa ruší trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Proti rozhodnutiu I. stupňového správneho orgánu podal odvolanie žalobca a na základe podaného odvolania rozhodoval II. stupňový správny orgán, ktorý rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-7-001/2014-SK zo dňa 14.01.2014 rozhodol tak, že rozhodnutie vydané Oddelením cudzineckej polície PZ Žilina pod č. PPZ-HCP-BB7-936-014/2013-PP zo dňa 15.10.2013, ktorým sa štátnemu príslušníkovi Alžírka pánovi W. K., nar. XX.XX.XXXX, v súlade s ustanovením § 50 ods. 1 písm. c/ a d/ Zákona o pobyte cudzincov ruší trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, v zmysle § 59 ods. 2 Zákona o správnom konaní potvrdzuje a odvolanie účastníka konania proti rozhodnutiu sa v plnom rozsahu zamietá. Žalovaný v podstate takto rozhodol z toho dôvodu, že manželia nevedú spoločný rodinný život a žalobca sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky bez písomného oznámenia po dobu dlhšiu ako 180 dní.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal v zákonnej lehote žalobu žalobca, v ktorej navrhoval napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 14.01.2014, ako aj rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu zo dňa 15.10.2013 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žaloba bola v podstate odôvodnená tým, že žalobca uzavrel manželstvo s Z. K. - B., s ktorou má maloleté dieťa M. K., nar. XX.XX.XXXX. Žalobcovi bolo rozhodnutím zo dňa 25.01.2010 udelené povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky na päť rokov, t. j. do 25.01.2015. Manželka žalobcu požiadala listom zo dňa 08.10.2012 o zrušenie povolenia na trvalý pobyt manžela - žalobcu na území Slovenskej republiky, pretože žalobca žije v Alžírsku,

nevie, kde sa jej manžel zdržiava a nevie ani jeho adresu, čo sa v konečnom dôsledku preukázalo ako nepravdivé tvrdenie. Okresný súd v Martine rozhodnutím vydaným v konaní pod sp. zn. 12P/315/2012 uložil manželke žalobcu povinnosť umožniť žalobcovi stretávať sa s maloletou každý štvrtok od 16,30 hod do 18,30 hod, a to bez prítomnosti matky. Rozhodnutie súdu manželka žalobcu neakceptuje. V prípade, že žalobca nebude mať trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, jeho možnosť tráviť čas s maloletou dcérou bude nepatrná, pretože manželka mu bude brániť v styku s maloletou dcérou. V danom prípade nemožno považovať zásah do práv účastníka konania a jeho maloletej dcéry za nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Dcéra žalobcu má právo na otcovskú starostlivosť a výchovu a nemožnosť pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky jej toto právo upiera. Z rozhodnutia nemožno vyvodiť, z akého dôvodu žalovaný neuplatnil pri rozhodovaní ustanovenie § 50 ods. 2 písm. a/ Zákona o pobyte cudzincov. V zmysle § 50 ods. 1 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak štátny príslušník tretej krajiny sa bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiava v zahraničí dlhšie ako 180 dní. Pod pojem „zdržiava sa“ nemožno v žiadnom prípade podradiť aj pojem „zdržiaval sa“ alebo pojem „bude sa zdržiavať“. Zrušiť trvalý pobyt v zmysle § 50 ods. 1 písm. c/ možno iba v čase, keď štátny príslušník tretej krajiny sa reálne zdržiava v zahraničí, nie keď už sa nachádza na území Slovenskej republiky. Tvrdenie, že žalobca sa vymedzený čas zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, žalovaný nepreukázal. Žalobca nikdy neuviedol, že sa viac ako 180 dní zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky. Vyznačenie priechodových pečiatok v cestovnom doklade žalobcu je rovnako bezvýznamné.

K žalobe žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, v ktorom navrhoval žalobu zamietnuť a žiadal, aby súd vychádzal pri rozhodovaní veci zo stavu, ktorý tu bol v čase, keď správny orgán rozhodoval vo veci. K veci ďalej uviedol, že z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak štátny príslušník tretej krajiny sa bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiava v zahraničí dlhšie ako 180 dní a z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. d/ Zákona o pobyte cudzincov tiež vyplýva, že policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak manželka nevedú spoločný rodinný život, ak ide o trvalý pobyt podľa § 43 ods. 1 písm. a/ (ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky tak, ako je to v prípade žalobcu). Žalovaný bral do úvahy aj skutočnosť, že v zmysle § 50 ods. 2 písm. a/ Zákona o pobyte cudzincov, ustanovenie ods. 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia trvalého pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia trvalého pobytu, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny. Žalobca, ako aj jeho manželka, jednoznačne do zápisnice dňa 30.01.2012 potvrdili, že manželka nevedú spoločný rodinný život, nežijú v spoločnej domácnosti. Z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. d/ Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak manželka nevedú spoločný rodinný život, teda zákon nepodmieňuje tento dôvod na zrušenie pobytu právoplatným rozsudkom súdu o rozvode manželstva. Ak sa chce žalobca zdržiavať na území Slovenskej republiky, môže požiadať o udelenie iného druhu pobytu v zmysle Zákona o pobyte cudzincov, počas ktorého sa môže stretávať s dcérou a podieľať sa na jej výchove. Od januára 2012, keď sa manželka žalobcu vrátila na územie Slovenskej republiky, až do marca 2013, žalobca nebol v styku so svojou maloletou dcérou napriek skutočnosti, že má zabezpečený neobmedzený pobyt na území Slovenskej republiky. Žalobca sa z územia Slovenskej republiky nevyhostuje, nezakazuje sa mu pobyt na území Slovenskej republiky a ani sa nijako neobmedzuje na slobode pobytu a pohybu, ale len v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov sa rozhoduje o ukončení povoleného druhu pobytu, ktorý je priamo viazaný v zmysle § 43 ods. 1 písm. a/ Zákona o pobyte cudzincov na spolužitie s manželkou, štátnou občiankou Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky. V prípade žalobcu bolo správne aplikované ustanovenie § 50 ods. 1 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, nakoľko žalobca sa v čase začatia konania preukazateľne bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiaval v zahraničí dlhšie ako 180 dní. Žalobca sám v zápisnici z vyjadrenia pred správnym orgánom č. PPZ-HCP-BB7-936-007/2013-PP zo dňa 11.09.2013 potvrdil, že sa mimo územia Slovenskej republiky zdržiaval viac ako 180 dní. V zápisnici je uvedený: „V apríli 2010 sa definitívne rozhodli, že ostanú trvalo v Alžírsku a tak poprosil svokra prostredníctvom skypu, aby oznámil na polícii, že sa bude zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky viac ako 180 dní. Sám nepožiadala, ani písomne neoznámil na polícii v Slovenskej republike, že sa bude zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky viac ako 180 dní, ale svokor povedal, že to spraví.“ Tvrdenie žalobcu v žalobe, že nikdy neuviedol, že sa bude zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky viac ako 180 dní, sa preto nezakladá na pravde. Žalovaný ďalej poukazoval na odtlačky priechodových pečiatok v cestovnom pase žalobcu. Cestovné doklady štátnych príslušníkov tretej krajiny sa v zmysle platnej legislatívy systematicky označujú odtlačkom pečiatky na vstupe a na výstupe zo schengenského

priestoru. Uvedenú prax má aplikovanú väčšina štátov sveta aj mimo schengenského priestoru, a to hlavne na hraničných priechodoch na letiskách.

Krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. a po preskúmaní veci a postupu žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Podľa § 50 ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak štátny príslušník tretej krajiny sa bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiava v zahraničí dlhšie ako 180 dní.

Podľa § 50 ods. 1 písm. d/ citovaného ustanovenia zákona, policajný útvar zruší trvalý pobyt, ak manželia nevedú spoločný rodinný život, ak ide o trvalý pobyt podľa § 43 ods. 1 písm. a/.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ Zákona o pobyte cudzincov, ustanovenie odseku 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia trvalého pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia trvalého pobytu, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny.

Žalobcovi bol udelený trvalý pobyt rozhodnutím zo dňa 25.01.2010. Po udelení trvalého pobytu sa žalobca zdržiaval na území Slovenskej republiky spoločne s manželkou a maloletou dcérou len 19 dní a vycestoval do Alžírsku. Na územie Slovenskej republiky sa opätovne vrátil až dňa 26.03.2013. Manželka žalobcu požiadala listom zo dňa 08.10.2012 o zrušenie povolenia na trvalý pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky. Dňa 19.11.2012 bolo vydané prvé rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi zrušený pobyt na území Slovenskej republiky (toto prvé rozhodnutie bolo na základe podaného odvolania zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie). Je nesporné, že už v čase prvého rozhodnutia, ktorým bol zrušený trvalý pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky (19.11.2012), sa žalobca nezdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako 180 dní. Už v tomto čase bol daný zákonný dôvod na zrušenie trvalého pobytu žalobcu.

Ako ďalší dôvod na zrušenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky bola skutočnosť, že manželia nevedli spoločný rodinný život od 30.01.2012 a v súčasnom období sú v rozvodovom konaní. Od januára 2012, keď sa manželka žalobcu vrátila na územie Slovenskej republiky, až do marca 2013 žalobca nebol v styku s maloletou dcérou i napriek tomu, že v tomto čase mal zabezpečený neobmedzený pobyt na území Slovenskej republiky.

Zrušenie trvalého pobytu žalobcu nie je neprimerané v súvislosti s možnosťou styku žalobcu s maloletou dcérou. Zrušením trvalého pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky sa žalobca z územia Slovenskej republiky nevyhostuje, nezakazuje sa mu pobyt na území Slovenskej republiky a ani sa neobmedzuje jeho sloboda pohybu a pobytu. Žalobca má možnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky napr. na základe požiadania o tolerantný pobyt v zmysle § 58 ods. 2 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12, ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Aj pre tolerovaný pobyt však musí žalobca spĺňať podmienky požadované zákonom.

Súd považoval za preukázané, že žalobca sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky viac ako 180 dní a túto skutočnosť písomne neoznámil správnomu orgánu, čo potvrdzuje aj samotná výpoveď žalobcu zo dňa 11.09.2013 a túto skutočnosť potvrdzujú aj odtlačky z priechodových pečiatok v samotnom cestovnom doklade.

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že zrušenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky bolo u žalobcu v súlade so zákonom, žalobca ako príslušník tretej

krajiny sa bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiaval v zahraničí dlhšie ako 180 dní, neoznámenie tejto skutočnosti je v rozpore s verejným záujmom Slovenskej republiky a bezpečnosti štátu, štát musí mať záujem na regulovaní počtu cudzincov z tretích štátov na svojom vlastnom území s trvalým pobytom. Záujem na regulácii počtu cudzincov z tretích štátov na území Slovenskej republiky je tiež aj vo verejnom záujme Slovenskej republiky, zrušenie trvalého pobytu neprimerane nezasahuje do súkromného života žalobcu, keďže žalobca sa môže aj naďalej pohybovať na území Slovenskej republiky, musí však za podmienok stanovených zákonom využiť inú možnosť pobytu, napr. tolerovaný pobyt.

Žalobca bol v konaní neúspešný, preto súd v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia. Odvolanie sa podáva písomne v dvoch vyhotoveniach cestou krajského súdu na Najvyšší súd SR. Odvolanie je možné podať len z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p.. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.